

Simon Tschurakowski

LÁSKA JE DÍVKA V ŠATECH S KVĚTY

Vydalo Nakladatelství Dubowski
s laskavým přispěním Petra Alberta,

Sokolská třída 1263/24, Ostrava 702 00,
www.dubowski.cz, info@dubowski.cz,
v roce 2021 jako svou 2. elektronickou publikaci.

Vydání první.

ISBN 978-80-908055-0-7 (pdf)

Díl první

Dívka z Gangy

I

Už nevycházím ze své garsonky. Běla v bílých plavkách sedí od rána na balkóně a pije bílé víno. Vystavuje se slunci a vykuřuje levné cigarety. Je srpen.

Právě jsem začal psát román.

Běla mi pálí papír v psacím stroji, jako by byla *andělem, jenž je už příliš znavený z lásky, z rozbouřených moří a všech těch neohrožených mužů. Znavený z lidských snů i krásy měsíce v úplňku*. Papír se rozhořívá a Běla se směje.

„Nechej toho Bělo!“ křičím na ni.

Smutně sklopí hlavu. Vyměním papír ve stroji a začínám psát znovu.

Jsem už léta malátný, nic nemá smysl, vše se ve mně hroutí pod marností. Jsem natolik zoufalý, že píšu román. Ne, ještě nejsem starý, je mi dvacet šest let. Říkají mi Břicháč.

Když jsem poznal Bělu, měla na sobě bílé šaty s květy. Její matka ji vyhnala z domu jako poběhlici. Dva měsíce žila

mezi bezdomovci, krysami a potulnými psy. Jedné noci se mě zeptala, jestli by se u mě mohla vykoupat. Svolil jsem. *Když vyšla z koupelny, jako by vyšla z Gangy.* Tedy špatně, ona z té Gangy vyšla. Zahlédla pářící se ptáky a zase se směje. Uhasí cigaretu a sundá si vrchní část plavek. Její velká ňadra naráží do vzduchu jako devátá vlna. *Její ňadra jsou devátou vlnou.* Zase mi zapaluje papír.

„Nechej toho Bělo!“

Rychle hasím román bílým vínem, ale i tak jsem ztratil celý úvod. Běla zlostně vstane.

„Vůbec se mi nevěnuješ.“

„Píšu román.“

„A k čemu jsou romány?“

Neodpovídám ji. Beru nový papír a snažím se vzpomenout, co jsem doposud napsal. Běla ještě chvíli stojí, ale potom mávne rukou a sedne si. Tentokrát se *devátá vlna roztříští o její hrudník.* Zadívá se na protější střechu.

„Ti ptáci TO ještě dělají.“

Taky bych chtěl být ptákem a věnovat se souloži s cizí opeřenou krasavicí, je tu však ten rozepsaný román. Běla si zapálí cigaretu. Když vyfoukne kouř, nahne se ke mně.

„Nesmíš na mě křičet! Když na mně křičíš, chce se mi plakat.“

„Tak mě nepal román“, řeknu smířlivě, vytáhnu ji cigaretu z červených úst a dlouze si potáhnu.

„Když ti nebudu pálit ten tvůj román, tak nebudeš křičet?“
zeptá se po chvíli přemýšlení.

„Nebudu.“

„Slibuješ?“

„Ano.“

Bělá mě políbí. Dotkne se mě devátá vlna.

„A o čem ten román bude?“ zeptá se, když vyhodí zbytek
cigarety z balkónu.

„O samotě.“

„Byl jsi hodně sám?“

„Většinu života.“

„Já bych nedokázala být sama.“

„Já jsem to taky nedokázal, prostě se to stalo.“

„Jsi můj hrdina.“

„Jsem malátný,“ řeknu unaveně.

„Tak to zase budeš mluvit o sebevraždě, že?“

„Všichni, co za něco stáli, jsou už v hlíně.“

„Včera jsi říkal, že na dně moře,“ opraví mě Běla.

„To podstatné ale zůstalo – sebevražda. Hlína nebo moře
jsou jenom symboly.“

„Co je to symbol?“

Běla odešla ze školy už ve čtrnácti, některým výrazům prostě nerozumí.

II

Bělin bratr je bezdomovec. Žije už osm roků na ulici. Nemá zuby, peníze, budoucnost ani naději. Běla říká, že je mu osmnáct, ale pod řídkými mastnými vlasy vypadá na padesát. Několikrát za rok se pokusí o sebevraždu. Zkusil už všechno – podřezat si žíly, oběsit se, lehnout si pod rozjetý vlak, otrávit se plynem, shořet, přestat dýchat a dalších několik prověřených metod.

V jedné z teplých nocí zazvoní u mých dveří, aby se mnou vypil poslední víno, než to všechno definitivně skončí.

„Už nemůžu, Břicháči,“ rozpláče se.

„Já taky ne.“

„Můžu skočit z tvého balkónu?“

„Jistě.“

„Ale nejprve se vykoupu, chci stanout před Bohem čistý.“

Napustí si vanu a pobrukuje si nějakou árii, tipuji to na Salieriho. Otevru si na balkóně jeho víno a sednu si pod hvězdy. Přemýšlím, zda je těžší být bezdomovcem nebo

spisovatelem. Po dlouhé úvaze zvítězí spisovatel. Salieriho písni mě nakonec uspí až do doby, kdy se ve tři ráno vrátí Běla. Její bratr si ještě prozpěvuje ve vaně. Běla se rozčílí.

„Proboha, proč k nám toho bezd'áka pouštíš, Břicháči?“

„Přišel jenom skočit z balkónu,“ chci ji uklidnit.

Běla se napije vína.

„Jo? Tak proč je ve vaně?“

„Chce se líbit Bohu.“

„Ten se chce líbit leda tak hovnu.“

Vezme jeho odpadky páchnoucí oblečení, a i s dřevými Adidasami je vyhodí z balkónu. Když její bratr vyjde v šest ráno z koupelny a zjistí, co Běla udělala, chytne ji za vlasy.

„Ty zasraná děvko! Zbláznila ses?“

„Chceš přece skočit,“ směje se Běla, i když ji musí bolet, jak s její hlavou třese na všechny strany.

„Máma tě měla potratit!“ zařve ještě s nenávistí její bratr a vyběhne nahý z garsonky.

Vytáhnu si pivo z lednice a sednu si za psací stroj, abych pokračoval v psaní. Když do něho několikrát udeřím, položí přede mě Běla pět tisícovek.

„Musíš s tím skončit, Bělo,“ řeknu a dám peníze pod psací stroj.

„A za co budeme žít?“ přivine se ke mně zezadu.

„Dopíšu ten román.“

Běla mě políbí do vlasů. Cítím její lásku. Posadím si ji na klín.

„Miluji tě, Bělo.“

„Já tebe taky.“

III

Probudili jsme se v jedenáct. Běla se chtěla milovat, a tak jsme se milovali.

„Nepůjdeme se dneska koupat?“ navrhla, když jsme se vydýchali a dokouřili mileneckou cigaretu.

„Tak napuště vanu,“ souhlasil jsem.

„Ty jsi kokot, myslím *jít se koupat na přehradu*.“

„Vana je lepší, nejsou v ní řasy.“

„Mně řasy nevadí.“

„Ale měly by, jsou toxické.“

„Jaké?“

„Jedovaté.“

„Lžeš.“

„Píšou to v novinách,“ zvedl jsem ze země sobotní přílohu Mladé fronty a podal ji Běle. Čtení ji dělalo potíže, a proto zklamaně odešla do koupelny napustit vanu. Vzal jsem ze spíže několik láhví vína a zamířil za ní. Když už jsme byli opilí, někdo zazvonil. Běla si kolem sebe omotala osušku a šla otevřít.

„Vy nejdete na přehradu?“ ptal se příjemný dívčí hlas.

„Na přehradě jsou jedovaté řasy,“ odpověděla mu Běla, „jestli chceš, můžeš se koupat s námi ve vaně.“

Modlil jsem se, ať ten hlas souhlasí.

„Tak jo,“ řekl po chvilce váhání.

Ve dveřích koupelny se objevila zrzka s dlouhýma nohama, a ještě většími ňadry, než měla Běla.

„Já jsem Agáta,“ podala mi ruku.

„Břicháč.“

Políbili jsme se. Mezitím vklouzla Běla zpátky do vody.

„Dáš si víno?“ nabídl jsem láhev Agátě.

Vzala si ji a dvakrát za sebou se pořádně napila. Pak mi láhev vrátila a začala se svlékat. Nejprve bílý nátělník a hned po něm podprsenku a sukni. Kalhotky chyběly. Když překračovala okraj vany, ucítil jsem její zpocené, ale voňavé pohlaví. Chvilí váhala, ke komu si sedne zády. Nakonec si sedla zády k Běle.

V půl třetí už bylo ve vaně hodně veselo. Museli jsme neustále připouštět vodu, neboť našimi radostnými pohyby vytékala ven. Po čtvrté hodině Běla usnula. Ještě chvíli jsme s Agátou pili víno a dívali se mlčky do očí, pak jsem vzal její ňadra do rukou. Přivřela oči, opřela se o spící Bělu a nadzvedla svůj vyholený klín z vody. Milovali jsme se. Když potom mé semeno dopadlo na hladinu, vytvořilo *několik plujících mraků, které zvolna klesaly.*

„To jsou po třech dnech první mraky, co vidím,“ poznamenal jsem a napil se vína. Agáta se usmála, pohladila mě po tváři a zvedla se.

„Raději už půjdu.“

IV

Jsem téměř bez potřeb. Stačí mi pivo, víno a cigarety. Už pět měsíců chodím v jedněch trenkách. Kdybych chtěl jít ven, nemám si ani co obléct. Všechno jsem rozdál nebo mi to ukradli. Nejsem naštvaný, taky jsem si z jiných bytů odnášel věci bez svolení. Tak to mezi těmi, co nechtějí v pět ráno vstávat, prostě chodí.

Jediné, co mi zatím neukradli, je gramofon. Není to z lásky nebo soucitu, moc dobře vědí, že by pak u mě nemohli poslouchat všechny ty písně, které si pouštěli, než se z nich stali ztroskotanci.

konec ukázky

e-kniha bude dostupná od 1.10.2021